

zem, že osoba ta v obdobném nebezpečí přístě b u d e, neboli opovědi zla pro budoucnost. Zda takovým poukazem na dobu příští (opovědi budoucího zla) jest sdělení k minulosti se vztahující, jest věci výkladu souzeného projevu, takže výrok o tom spadá do oboru skutkově zjišťovací činnosti, jež jest výhradně úkolem soudu nalézacího.

V napadeném rozsudku soud tomuto svému úkolu v naznačeném směru nedostál. Rozhodovací důvody zjišťují toliko, že stěžovatel řekl: »K., řekni T-ovi, ať mi kluka nehoní, m ě l š t ě s t í, že jsem ho nezastihl, jinak bych mu byl dal pět a dvacet«, že projev ten stal se v nepřítomnosti T-a vůči jeho hospodáři K-ovi, že byla tato »vyhrůžka« pronesena ve zlosti, že kromě toho měl stěžovatel k jejímu případnému uskutečnění pohotově suk a že jen náhodou, že totiž »ohrožený« nebyl zastižen, nedošlo k jejímu uskutečnění. Těmito větami je zjištěn toliko smysl a význam projevu jako sdělení, že T. b y l v době před tím, než se o projevu dověděl, tedy v době m i n u l é v nebezpečí újmy na tělesné nedotknutelnosti, snad i neporušenosti. Avšak není ani v nich, ani na jiném místě rozsudku uvažováno o tom, čím méně zjištěno, zda projev byl současně i opovědí obdobného zla pro b u d o u c n o s t, takže zákonný znak vyhrůžky nedošel ve výkladě souzeného projevu skutkového opodstatnění a výrok, jímž byl přes to podřaděn pod ustanovení Šu 99 tr. zák., spočívá na nesprávném použití zákona. Proto bylo stížnosti vyhověti a onu část výroku o vině z důvodu Šu 281 čís. 9 písm. a) tr. zák. jako zmatečnou zrušiti. V důsledku toho jest zrušiti též výrok o trestu a výroky s tím související, vyjímajíc výrok o nárocích a útratách soukromého účastníka, jejichž podkladem jest výhradně nezrušený výrok o zločinu podle §§ 152, 155 písm. a), b) tr. zák. Jelikož není ve zrušeném rozsudku a důvodech jeho zjištěno ani, že projev byl opovědí zla pro budoucnost, ani že jím nebyl, nelze rozhodnouti ve věci samé, nýbrž dlužno ji vrátiti nalézacímu soudu k opětovnému projednání a rozhodnutí v rozsahu zrušení. Proto bylo podle Šu 5 zákona čís. 3 ř. zák. na rok 1878 za souhlasu generálního prokurátora o stížnosti rozhodnuto ihned v zasedání neveřejném.

Čís. 2568.

Podkladem pro rozhodnutí sporu o příslušnost (§ 64 tr. ř.) jest usnesení radní komory, nikoliv vyšetřujícího soudce.

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1926, Nd II 160/26.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vrátil spisy, předložené mu zemským trestním soudem v Brně k rozhodnutí záporného sporu o příslušnost, s nařízením, by, ježto nejde jen o příslušnost k provedení přípravného řízení, nýbrž o příslušnost k provedení trestní věci vůbec, o otázce příslušnosti, o níž usnesení učinil prozatím jen soudce vyšetřující, usneseno bylo v povolaném sboru soudním, a teprve, jestliže tímto usnesením nebude kompetenční spor odstraněn, by spisy byly k rozhodnutí ve smyslu Šu 64 tr. ř. znovu předloženy.